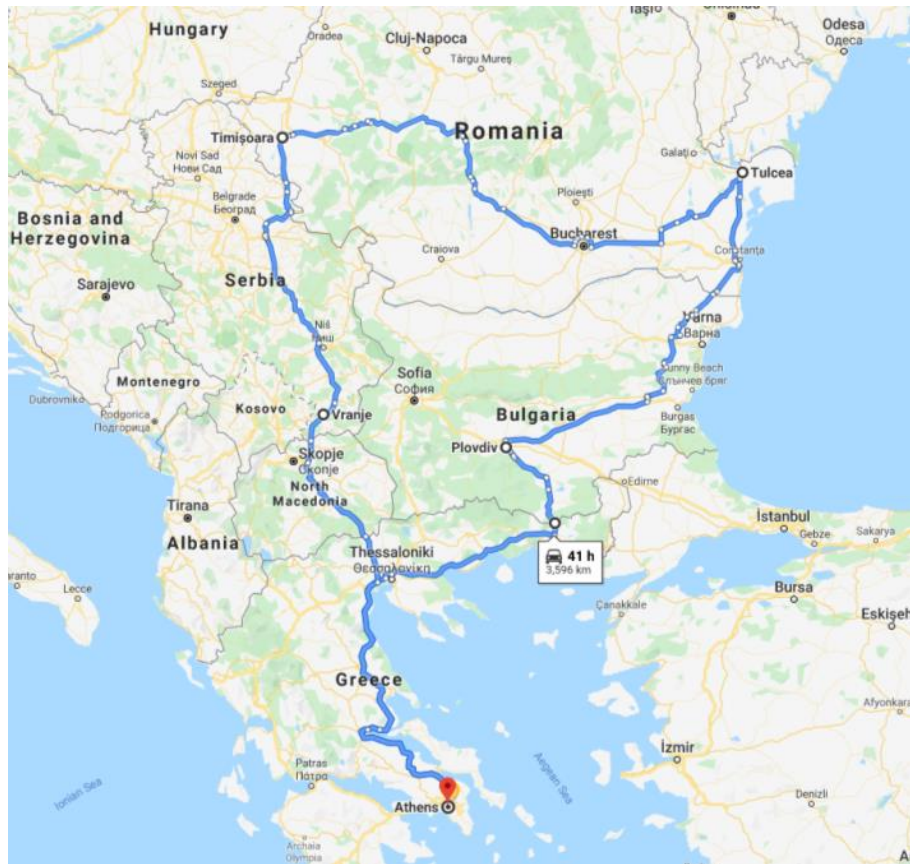

Μοτο ταξίδι: Στις εκβολές του Δούναβη, Μάιος 2019.

Ταξιδιώτες: Άρης και Χρήστος (*Varadero 1000* και *Tiger 955*). Οκτώ μέρες και ~ 3.600 χλμ.

1° ΜΕΡΟΣ

Άφησα να περάσει κάποιος χρόνος, για να κατασταλάξουν οι εικόνες και οι γεύσεις από την τελευταία μας εκδρομή.... Τη γνωστή μοτο-εκδρομή που κάνουμε κάθε χρόνο, συνήθως στα μέσα Μαΐου.

Και στάθηκα τώρα να γράψω αρχικά λίγα λόγια, τις εντυπώσεις εκείνες που έρχονται άμεσα στη μνήμη, χωρίς να κοιτάξω σημειώσεις και φωτογραφίες....

Χωρίς σειρά συγκεκριμένη – στο τέλος θα γίνει και αυτό – μου έχουν μείνει χαραγμένα στο μυαλό:

A) *Η διαδρομή Αθήνα – Θεσσαλονίκη*. Με θετικό πρόσημο: ταξιδεύαμε Κυριακή, 12 Μαΐου. Ήταν μια καταπληκτική ανοιξιάτικη μέρα. Ήλιος λαμπρός, καταπράσινα και ανθισμένα τα πάντα, μυρωδιές στον αέρα, ελάχιστη κίνηση, και ΝΑΙ: για άλλη μια χρονιά είχαμε ξανα-ξεκινήσει! Ίσως ήταν και το αποτέλεσμα, ενός ακόμα πιεστικού χειμώνα, ίσως και η μόνιμη ανασφάλεια για το αν θα φύγουμε τελικά, ίσως... Όμως μια τόσο θετική αύρα ΔΕΝ την περίμενα από την κλασσική εθνική οδό που μας οδηγεί στη συμπρωτεύουσα.

B) *Το δέλτα του Δούναβη*. Και ειδικά ο προσηνής καπετάνιος του μικρού σκάφους που μας ξεναγούσε στα νερά του, ο οποίος όταν έβλεπε πελεκάνους, παρατούσε το τιμόνι, πεταγόταν χαρούμενος έξω από τη γέφυρα και απευθυνόμενος στους επιβάτες (εμείς, ένα ζευγάρι Ολλανδών και ένα ακόμα Ρουμάνων) φώναζε με την μπάσα φωνή του και τα σπαστά Αγγλικά: pelicans, pelicans....

Γ) *Η βραδινή (μα πολύ βραδινή) προσέγγιση στην Τιμισοάρα*, εν μέσω βροχής, κάκιστου δρόμου, φορτηγών που μας είχαν ζώσει και κυνηγούσαν να μας πατήσουν μετά από περίπου 900 χλμ οδήγησης: Μα γιατί το κάναμε αυτό; Υποσχέθηκα να ανάψω ένα κερί στην εκκλησία της Αγίας Δύναμης αν την βγάζαμε καθαρή εκείνο το βράδυ! Και το έκανα!

Αλλά ως πάρουμε τα πράγματα από την αρχή....

Αθήνα → Φιλιππούπολη

Για άλλη μια χρονιά – τα τελευταία σχεδόν 20 χρόνια – το χειμώνα που πέρασε σχεδιάζαμε το «ταξίδι με τις μηχανές». Για άλλη μια φορά οι επιλογές – λόγω περιορισμένου χρόνου – δεν ήταν πολλές. Για άλλη μια φορά αρκετοί από τους 4-5 που είναι οι εν δυνάμει συμμετέχοντες, δεν ήταν σίγουροι.

Έτσι, αφού απορρίψαμε και πάλι, ένα παλιό όνειρο για εκδρομή στην Αρμενία, είπαμε: *Θα πάμε Βαλκάνια!* “Κάτι πιο συγκεκριμένο;” ακούστηκε μια φωνή από το βάθος. ΔΟΥΝΑΒΗΣ! Α, χα....

Και έτσι, μια ηλιόλουστη Κυριακή, στα μέσα του Μαΐου, ξεκινήσαμε από Αθήνα, εγώ και ο Χρήστος! Πρώτη φορά μετά από χρόνια, μέναμε μόνο δύο μηχανές για το ταξίδι.

Η μέρα υπέροχη, η Εθνική για Θεσσαλονίκη άδεια, οι μυρωδιές της Άνοιξης παντού στον αέρα και μόνο τα πολλά «μετωπικά» διόδια, μας έβγαζαν από την ονειροπόληση. Τα χιλιόμετρα έβγαιναν εύκολα και μετά από μια στάση στον Αλμυρό, για ανεφοδιασμό μηχανών και ανθρώπων, νωρίς το μεσημέρι παρακάμπτουμε τη Θεσσαλονίκη μπαίνοντας στην Εγνατία οδό, απ’ όπου – ως γνωρίζουμε - απουσιάζουν τα βενζινάδικα! Έξοδος στην παλιά εθνική λοιπόν για βενζίνη, καρύδια και αναψυκτικά. Και ξανά πάλι στο δρόμο. Ο στόχος είχε τεθεί: να φτάσουμε την Φιλιππούπολη (Πλόβντιβ στα Βουλγάρικα). Τα

συνολικά χιλιόμετρα λίγο πάνω από τα 900. Και μάλιστα έχουμε σκοπό να μπούμε στη Βουλγαρία από την Νυμφαία (Ροδόπης), ένα μάλλον εύκολο πέρασμα και ταυτόχρονα πανέμορφο, τόσο σε μας όσο και στη γειτονική χώρα. Πράγματι, εκτός από ένα δυνατό αέρα που μας συντρόφευσε μέχρι πριν την Καβάλα – να μην ξεχάσουμε να μνημονεύσουμε την πανέμορφη διαδρομή πάνω από την Καβάλα - όλα κύλησαν ομαλά, και να 'μαστε να πλησιάζουμε πλέον τα σύνορα. Μπροστά μας μια ουρά αυτοκινήτων λίγο αποκαρδιωτική... Όμως εμείς είμαστε ... μηχανές και «τσουπ», ως δια μαγείας, βρισκόμαστε μπροστά... Περνάμε εύκολα και χωρίς πολλές διατυπώσεις (μόνο με ταυτότητα) και μπαίνουμε στην Βουλγαρία, οδηγώντας δίπλα σε ένα όμορφο ποτάμι (Varbitsa), ανάμεσα σε μικρά και μάλλον φτωχικά χωριά, με κατεύθυνση Κάρτζαλι, Πλόβντιβ, προσπαθώντας να διαβάσουμε τις πινακίδες με την Κυριλική γραφή και να αποφύγουμε ταυτόχρονα τις πολλές λακκούβες. Στάση για ανεφοδιασμό (1,2€ η αμόλυβδη...) και χωρίς ιδιαίτερο ζήλο, συνεχίζουμε παρατηρώντας την εξοχή και τα χωριά, προσέχοντας ταυτόχρονα να είμαστε μέσα στα όρια!

Τελικά, σχεδόν 8.00 το απόγευμα, μπαίνουμε στο ξενοδοχείο (που είχαμε κλείσει το πρωί), κατάκοποι αλλά ευχαριστημένοι που καταφέραμε να φτάσουμε στον προορισμό μας με βάση το ... πλάνο. Μετά από μια μίνι ανασυγκρότηση, το βράδυ, ξεκινάμε το περπάτημα προς ένα κοντινό, εξαιρετικό εστιατόριο (Petit Paris) με πολύ καλό φαγητό, ντόπιο κρασί και τιμές που σε παρακινούσαν να τρως όλο το βράδυ....

Το επόμενο πρωί, ξημέρωσε στον ουρανό, ένας μεγάλος κόκκινος ήλιος. Από κάτω από τα δωμάτια ένα γήπεδο που κάποιοι τρέχουν ενώ άλλοι προπονούνται στο ποδόσφαιρο. Υγρασία.

Η Φιλιπούπολη (Plovdiv), είναι η δεύτερη μεγαλύτερη πόλη της Βουλγαρίας, και η πρώτη εντύπωση που δίνει είναι αυτή μιας άχαρης μεγαλούπολης. Έχουμε όμως διαβάσει για το ιστορικό κέντρο και έτσι ξεκινάμε πεζή για εκεί. Στη διαδρομή μας, δεξιά κυλάει ένα ποτάμι, ενώ ο κεντρικός δρόμος είναι μεγάλος και φροντισμένος.

Μπαίνοντας από την ανατολική πύλη του Κάστρου των Τριών Λόφων, το πρώτο που εντυπωσιάζει είναι η οικία Κουγιουμτζόγλου που στεγάζει σήμερα το Εθνογραφικό Μουσείο. Δίπλα του βρίσκεται η Γεωργιάδη, Έλληνα εμπόρου όπου σήμερα λειτουργεί το Ιστορικό Μουσείο Αναγέννησης.

Στην περιπλάνησή μας, σταματήσαμε για καφέ δίπλα στο αρχαίο Ρωμαϊκό στάδιο. Κάποιοι λίγοι τουρίστες στα διπλανά τραπέζια. Αυτοκίνητα ΔΕΝ φτάνουν εδώ. Απέναντι στεγάζεται μια σχολή καλών τεχνών. Για μεσημεριανό κατεβήκαμε πιο κάτω, σε μια υπέροχη αυλή. Δοκιμάσαμε ντόπια φαγητά και μπύρες (25€ όλα μαζί).

Συνεχίσαμε το περπάτημα, ανηφορίζοντας προς τον λόφο. Έχεις θέα όλη την πόλη από κει πάνω. Κατεβήκαμε από την πίσω πλευρά και μπήκαμε μέσα στα στενά – δρόμους της σύγχρονης πόλης. Ο κόσμος επέστρεφε από τις δουλειές του. Πολυκατοικίες παλιές και σύγχρονες οικίες. Dacia και Porsche. Επιστροφή σιγά σιγά στο ξενοδοχείο. Πολύ περπατήσαμε. Το βράδυ τσιμπήσαμε στο μπαρ του ξενοδοχείου. Έξω ξεκίνησε η βροχή. Δεν είναι καλό δείγμα αυτό.

Φιλιπούπολη → Τουλσέα

Η νέα μέρα ξημέρωσε με στόχο (δικό μας), να φτάσουμε στην Τούλσα (ή Τουλσέα) μετά από περίπου 670 χλμ. Δυστυχώς για μας, ο καιρός κάνει τα δικά του, και πιάνει να βρέχει μόλις εμείς έχουμε ετοιμαστεί για αναχώρηση. Και επιπλέον αντιλαμβανόμαστε ότι το αδιάβροχο του Χρήστου δεν κλείνει! Κάνουμε κάποιες πατέντες (με ταινίες και κόπιτσες)

μπας και σωθούμε και ξεκινάμε με κατεύθυνση το Burgas (γνωστό από τον ομώνυμο αγωγό που ένας Θεός ξέρει αν θα φτιαχτεί ποτέ).

Ο δρόμος αυτός, είναι από τους λίγους “σύγχρονους” αυτοκινητόδρομους που είδαμε στη Βουλγαρία. Ευτυχώς κάποια στιγμή ξεθυμαίνει και η βροχή... αρχίζουν όμως τα “μπάκα - μπούκα”: για πολλά χιλιόμετρα (πάνω από 30) κάποιες εγκάρσιες εγκοπές, αναγκάζουν τις μηχανές και τα αυτοκίνητα να δοκιμάζουν τις αναρτήσεις τους... φτάνοντας στα όρια τα σινεμπλοκ και τους συνδέσμους.... Το περιβάλλον – εξοχή, επίπεδο και όμορφο, με ένα ουράνιο τόξο να κάνει κάποια στιγμή την εμφάνισή του στο βάθος του ορίζοντα. Λίγο πριν από το Burgas παίρνουμε το δρόμο που δείχνει προς Varna. Κάναμε λάθος; Είναι δυνατό να είναι αυτός ο “κεντρικός” δρόμος; Λακκούβες, στροφές, πολύ στενός, μπαίνει προς την ενδοχώρα και ... ξεκινάει πάλι η βροχή. Μετά από λίγο, ξαναβγαίνουμε προς παραλία! Φαραωνικό ξενοδοχείο στα δεξιά μας και μπροστά του η Μαύρη θάλασσα. Η θάλασσα, που τόσο τίμησαν και κυρίεψαν οι πρόγονοί μας (και όχι μόνο). Και πάλι ο δρόμος οδηγεί προς την ενδοχώρα, με ομίχλη και στροφές. Είναι πανέμορφα, αλλά όχι όταν είναι ένα φορτηγό μπροστά σου που δυσκολεύεσαι να το προσπεράσεις... Φτάνουμε στη Βάρνα και περνάμε από μέσα. Όμορφη πόλη φαίνεται. Έχει ναυπηγεία και ποτάμι που τη διασχίζει. Κατεύθυνση προς Κωσταντζα. Παίρνουμε τον E87 που οδηγεί παραλιακά. Εξαιρετική διαδρομή. Οι Βούλγαροι όμως τρέχουν. Περνάμε από μια όμορφη λίμνη (Durankulak) και δίπλα σχεδόν από τα παράλια, όπου σε αρκετά σημεία διακρίνει κανείς μεγάλες ξενοδοχειακές εγκαταστάσεις. Φτάνουμε στα σύνορα με τη Ρουμανία. Ένας υποτυπώδεις έλεγχος χωρίς καθυστερήσεις και μπαίνουμε στην χώρα αυτή. Και το περιβάλλον αλλάζει: άλογα, κάρα, άμαξες. Τα θυμόμαστε από το τελευταίο μας ταξίδι. Συνεχίζοντας για Κωσταντζα, ο δρόμος περνάει από μια ναυτική βάση και στη συνέχεια από την Mangalia μια ιδιαίτερα προσεγμένη μικρή πόλη. Ακολουθούν άλλες παραθαλάσσιες περιοχές με ακτές και παραλίες για κολύμβηση. Και τέλος η Κωσταντζα. Η πόλη που έχει αναφερθεί και μνηθεί σε πολλά βιβλία και αναφορές, με μεγάλο εμπορικό λιμάνι και μακρά ιστορία. Δεν

έχουμε χρόνο όμως για περιήγηση. Συνεχίζουμε με κατεύθυνση Βόρεια προς Tulcea. Λίγα χιλιόμετρα μετά, ξεκινάει ένας νέος σύγχρονος αυτοκινητόδρομος (A4) ο οποίος μας βοηθάει -μόνο για 10 χλμ- να προχωρήσουμε λίγο γρηγορότερα. Μετά όμως ξαναβγαίνουμε σε παλιό επαρχιακό δρόμο. Και εκεί το τοπίο αλλάζει τελείως. Γίνεται επίπεδο με τεράστια λιβάδια και ευθείες μέχρι εκεί που βλέπει το μάτι. Εμείς ξεχασμένοι δεν αξιολογούμε το γεγονός ότι η βενζίνη έχει μειωθεί αισθητά στο ντεπόζιτο και κάποια στιγμή με συνεφέρνει ο Χρήστος κορνάροντας. Αναγκαζόμαστε να αξιοποιήσουμε τα ηλεκτρονικά μέσα που μας λένε ότι πρέπει να κάνουμε μια παράκαμψη αριστερά όπου σε 5 χλμ φαίνεται να έχει ένα βενζινάδικο ανοιχτό. Πράγματι, μπαίνουμε σε ένα μικρό χωριό και σταματάμε σε ένα πρατήριο που μάλλον είχε να δει ξένο, πολλά χρόνια. Ευτυχώς παίρνει κάρτα και γεμίζουμε βενζίνη. Αυτό μας χαλαρώνει και κάνουμε μια βόλτα μέσα από το χωριό: χωματόδρομοι, κάρτα και άλογα. Σκέψεις πολλές... Λέξεις και έννοιες όπως «ανάπτυξη», μπλέκονται με άλλες όπως «ιστορία», «ελεύθερος χρόνος», «ανθρώπινη ζωή», κλπ. Πάλι πίσω στον δρόμο και επί τέλους φτάνουμε στον προορισμό μας: στα όρια του δέλτα του Δούναβη.

Έχουμε κλείσει δωμάτιο, σε ένα – όπως αποδεικνύεται – παλιό ξενοδοχείο στο κέντρο της πόλης. Η κυρία στην ρεσεψιόν, αγέλαστη και αυστηρή.... Δεν πτοούμαστε. Παρκάρουμε τις μηχανές, καταλύουμε γρήγορα στο μικρό δωμάτιο και ετοιμαζόμαστε για τη βραδινή μας βόλτα. Βρίσκουμε και ένα όμορφο εστιατόριο και πίνουμε Merlot τρώγοντας pasta με σολομό. Στη συνέχεια πάμε προς το λιμάνι, να πάρουμε μια γεύση από το τι μας περιμένει αύριο....

Και ξημερώνει άλλη μια βροχερή μέρα. Το πρωινό μέτριο – ο Τσαουσέσκου είμαι σίγουρος ότι από κάπου μας παρακολουθεί.... Κατεβαίνουμε στο μόλο. Όπως έχουμε διαβάσει και στον οδηγό, είναι κάποια χρόνια τώρα που στην πόλη δραστηριοποιούνται πολλοί επαγγελματίες, προσφέροντας υπηρεσίες ξενάγησης στο Δέλτα του Δούναβη. Και πράγματι βρίσκει κανείς ότι ποθεί η ψυχή του: Από hi-lux τεράστια ποταμόπλοια που σερβίρουν

σαμπάνια και σολομό, μέχρι μικρές ενοικιαζόμενες βαρκούλες. Εμείς πάμε σε ένα μικρό σκάφος που προτείνει ο οδηγός. Ο υπεύθυνος μας χαιρετά εγκάρδια και μας λέει ότι έχει ήδη ένα ζευγάρι Ολλανδών και ένα Ρουμάνων και θα αναχωρήσει σε μισή ώρα. 32€ ο καθένας μας, συμπεριλαμβανομένου μεσημεριανού, για περίπου 5-6 ώρες ξενάγηση. Όχι άσχημα. Κάνουμε μια βόλτα, παίρνουμε νερά και κουλούρια και επιστρέφουμε να δούμε τι μας επιφυλάσσει η μοίρα. Και πράγματι ξεκινάμε εν μέσω βαριάς συννεφιάς, με καπετάνιο ένα γηραιό απόμαχο ναυτικό και άλλον ένα πλήρωμα. Μαζί μας δυο Ολλανδοί που περιηγούνται την Ρουμανία για τρεις εβδομάδες (!) και ένα ζευγάρι μεσηλικών Ρουμάνων που ήθελε να δει το Δέλτα.

Πιάνουμε θέση στην πλώρη και αρχίζουμε να παρατηρούμε, αρχικά, το τεράστιο πλάτος του ποταμού. Δεξιά ένα καρνάγιο, στη συνέχεια κάτι σα ναυτική βάση και απέναντι αρκετές μαούνες. Στη συνέχεια το караβάκι στρίβει αριστερά και μπαίνει σε ένα από τα δεκάδες κανάλια. Εκεί το τοπίο αρχίζει να γίνεται όλο και πιο ενδιαφέρον και ευχάριστο. Πανύψηλα δέντρα, χιλιάδες πουλιά, όμορφο τοπίο. Και το νερό, γίνεται ολοένα και πιο καθαρό.

Ο καπετάνιος, που και που βγαίνει από τη “γέφυρα” και μας μιλάει με τα σπαστά Αγγλικά του: ήταν παλιός ναυτικός και έχει πάρει σύνταξη, αλλά πρέπει να “τσοντάρει” γιατί δεν του φτάνουν. Επί πλέον θεωρεί ότι όλη η μόλυνση του νερού που έρχεται από τα δεκάδες εργοστάσια που έχει ο Δούναβης στις χώρες που διασχίζει, εδώ φιλτράρεται και φτάνει το νερό – μας το δείχνει- να είναι πεντακάθαρο.... Που και που διακρίνουμε καλύβες στην στεριά και κάποια σημεία γίνονται τόσο στενά που με δυσκολία περνάει το μικρό πλεούμενο¹. Και ώρες, ώρες ο καπετάνιος παρατάει το τιμόνι και βγαίνει έξω φωνάζοντας “Pelicans, Pelicans...”. Αρχίζει να μεσημεριάζει και η κοιλιά να γουργουρίζει... Μάλλον όλα είναι καλά σχεδιασμένα, γιατί τότε ο οδηγός μας, βρίσκει μια ήσυχη μεριά και δένει το σκάφος. Από έξω, ένας ψαράς τον βοηθάει και στη συνέχεια έρχεται και “πέφτει” δίπλα μας με ένα μικρό βαρκάκι: η συμφωνία είναι η εξής: θα μας πάει σε μια μικρή εσωτερική λίμνη, σε δύο βόλτες (τρία άτομα τη φορά), να μας δείξει κάποιες φωλιές κορμοράνων και άλλων πουλιών. Μένουμε τελευταίοι και περιμένοντας πιάνουμε την κουβέντα με τον Ολλανδό. Μας δίνει διάφορες πληροφορίες για τη Ρουμανία, με κυριότερη ότι βλέπεις σε μια χώρα 60 τουλάχιστον χρόνια εξέλιξης της Ευρώπης... Πιάνουμε κουβέντα και με ένα ψαρά που ζει σε μια καλύβα από πίσω: ζει κάποια χρόνια χωρίς ρεύμα (και χωρίς wi-fi – κατόπιν ερώτησης του Χρήστου!), ψαρεύοντας και στέλνοντας τα ψάρια στην πόλη. Τέλος, ένα ενδιαφέρον θέμα απέναντι: φαίνεται ότι ετοιμάζουν κάτι σαν κατασκήνωση όπου θα μπορούν να φιλοξενηθούν τουρίστες – παρ’ ότι το μέρος προστατεύεται – όπως μας είπαν – αυστηρά από την οικιστική ανάπτυξη.

Είναι όμως και η δική μας σειρά να μπούμε στη μικρή βάρκα η οποία με δυσκολία κουβαλάει τρία άτομα και τον γερο-κπηλάτη, που ζορίζεται να αντιπαλέψει το ρεύμα. Μπαίνουμε όμως μέσα στην μικρή λιμνούλα και είναι σα να μπήκαμε σε ένα άλλο κόσμο, απόλυτη ησυχία, πλην των φωνών των πουλιών: κορμοράνοι, κολιμπρί, αλλά και κάποια

¹ Δες και https://youtu.be/yy_V0Ae55Yc <https://youtu.be/FfIJAxWLDw4>

είδη αρπακτικών και πολλά άλλα. Ειδικά δυο τεράστια δέντρα γεμάτα με φωλιές κορμοράνων, αποτελούν αξιοθέατο για όλους εμάς τους ξενόφερτους επισκέπτες.

Επιστρέφουμε και βρισκόμαστε μπροστά σε μια έκπληξη: μια υπέροχη μπουγιαμπέσα, με τοπικό ποταμίσιο ψάρι έχει ετοιμαστεί και μας περιμένει. Πριν ξεκινήσουμε το φαγητό, μας προσφέρεται ένα είδος τοπικό τσίπουρο και μετά, πέφτουμε με τα μούτρα. Κανείς δεν μιλάει, ούτε και ο Ολλανδός που προσπαθούσε να είναι λίγο πιο τυπικός. Μόνο επιφωνήματα.... Είχαμε πεινάσει. Μια ωραία εμπειρία που σας προτείνουμε ανεπιφύλακτα να την ζήσετε.... Ο γυρισμός ήταν αργός και το «γλάρωμα» αναπόφευκτο. Κάποιες ψυχάλες δεν μας ενόχλησαν διόλου.

Στην επιστροφή προς το ξενοδοχείο, από την πίσω πλευρά, ανακαλύπτουμε και την προτομή του Ν. Καζαντζάκη, δίπλα σε αυτές του Κεμάλ Ατατούρκ και του Σεβτσένκο (ουκρανός ποιητής)...

2ο ΜΕΡΟΣ

Τουλσέα → Τιμισοάρα

Πέμπτη πρωί, παίρνουμε πρωινό και συζητάμε. Θα είναι μεγάλη μέρα σήμερα. Πάνω από 900 χλμ είναι η απόσταση για Τιμισοάρα και δεν έχουμε ιδέα πώς θα είναι ο δρόμος. Ξεκινάμε στις 8.30 με ελαφρά βροχή να μας συντροφεύει....

Αντιγράφω από τις πρόχειρες σημειώσεις που έχω κρατήσει:

«Τιμισοάρα 01.00 το βράδυ. Αυτό που έγινε σήμερα, ΔΕΝ ΥΠΑΡΧΕΙ! Είμαστε στο δρόμο από τις 8.30 το πρωί. Και βρήκαμε με κόπο το ξενοδοχείο, μιας και δεν είχε κάποιο σήμα, κάτι αναγνωρίσιμο. Και ο εύσωμος ρεσεψιονίστ, μόλις κατάλαβε ότι εμάς περιμένει, η πρώτη του κουβέντα ήταν: 240 Λέι. Όταν δε, τον ρωτήσαμε αν παίρνει κάρτα, η απάντησή του ήταν ένα ξερό ΟΧΙ! Περιέργως η ίδια ήταν η απάντησή του και όταν τον ρωτήσαμε αν παίρνει Ευρώ.... Και τότε μας έπιασαν τα γέλια! Εν τέλει του δώσαμε 50€ και 20 Λέι (για δυο διανυκτερεύσεις) και καταφέραμε επί τέλους να μπούμε στο δωμάτιό μας!»

Πράγματι η μέρα, εκτός από πολλά χιλιόμετρα, είχε και περιπέτειες: Αρχικά, παίρνουμε το δρόμο προς Βουκουρέστι. Στην αρχή επαρχιακός, αλλά γρήγορα φτιάχνει ως οδόστρωμα, αλλά χαλάει στα υπόλοιπα: πυκνή βροχή και πολλά φορτηγά, ότι χειρότερο για δυο μηχανές που θέλουν να καλύψουν τόσα χιλιόμετρα. Επί πλέον, κάποια στιγμή, γίνονται έργα (δεν είναι το μόνο σημείο...) και βγαίνουμε από τον κεντρικό δρόμο. Επιστρατεύουμε τους «χάρτες» της Google αλλά δυστυχώς μας οδηγούν για αρκετά χιλιόμετρα λάθος. Ευτυχώς σταματάει η βροχή, ξαναβγαίνουμε στο σωστό δρόμο και πλησιάζουμε στην πρωτεύουσα. Έχουμε δει ότι υπάρχει ένας περιφερειακός δρόμος που οδηγεί γύρω από το Βουκουρέστι, και κάνουμε τη σκέψη ότι είναι καλή περίπτωση! ΛΑΘΟΣ. Ο περιφερειακός είναι στενός και γεμάτος νταλίκες. Μετά δυσκολίας περνάνε οι μηχανές. Και είναι ακριβώς η ώρα που ο καιρός έχει ζεστάνει για τα καλά. Επί τέλους κάποια στιγμή περνάμε το Βουκουρέστι και βάζουμε πλώρη για Πιτέστι και μετά Σιμπίου. Και εδώ έχουμε τη δεύτερη μεγάλη μη προγραμματισμένη κατάσταση: Έχοντας μπει μέσα σε ένα πανέμορφο αλλά δύσκολο οδικό φαράγγι, με την υγρασία να έχει χτυπήσει κόκκινο κάποια στιγμή βλέπουμε την ουρά των αυτοκινήτων σταματημένη. Προφανώς και δεν καθόμαστε πίσω, αλλά προσεκτικά προσπερνάμε σιγά – σιγά. Η ουρά φτάνει στα δέκα χιλιόμετρα, όταν φτάνουμε μπροστά και βλέπουμε μια νταλίκια να έχει διπλώσει και να έχει κλείσει το δρόμο, χωρίς ευτυχώς κάτι χειρότερο. Είναι επί τόπου κάποιοι αστυνομικοί και δυο φορτηγά που προσπαθούν να βοηθήσουν. Και εκεί που λέμε «τη βάψαμε τώρα» ο ένας αστυνομικός μα κάνει νόημα να περάσουμε, από το μικρό χώρο που είναι ελεύθερος.... Μετά την αρχική μας έκπληξη, δεν το σκεφτόμαστε καθόλου και περνάμε, κάτω από βλέμματα ζήλιας των αυτοκινητιστών... Η ουρά είναι ακόμα μεγαλύτερη από την άλλη πλευρά! Έχει πάει απόγευμα όμως και έχει αρχίσει να πέφτει ... κούραση. Το γιατρικό το ξέρουμε: στάση για φαγητό σε ένα «παραδοσιακό μαγαζί» στην άκρη του δρόμου. Ρωτάμε αν δέχεται κάρτα – αρνητική η απάντηση. Ευρώ όμως παίρνουν! Και έτσι τρώμε μια ζεστή σούπα, μια σαλάτα και λίγο κεμπάπ. Αυτό μας στηλώνει και ξεκινάμε. Ο δρόμος ανηφορίζει και περνάει έξω από το Σιμπίου. Και σιγά – σιγά πέφτει το σκοτάδι! Και πιάνει και η βροχή. Και έχει και κίνηση. Δεν βλέπουμε τίποτε, μόνο τη νταλίκια που ακολουθούμε μπροστά! Ούτε λόγος για προσπέραση: ο δρόμος είναι στενός και όλο στροφές. Τουλάχιστον δεν προσπερνάει και κανένας άλλος. Κάποια στιγμή η κατάσταση είναι ιδιαίτερα τρομακτική... Έχουμε αρχίσει και οδηγούμε μάλλον ασυνείδητα. Απλά οδηγούμε...

Μετά από αρκετή ώρα, ο κακός δρόμος φτιάχνει και μπαίνουμε σε ένα κομμάτι καινούργιας Εθνικής (Α1). Προφανώς και δεν έχει παραδοθεί πολύ καιρό. Δεν έχει ακόμα φώτα, αλλά ούτε και дуόδια! Έχει πιάσει κρύο. Τουλάχιστον έχει ανοίξει ο δρόμος μπροστά μας και επί τέλους έχει φανεί ένα τέλος στην ταλαιπωρία. Ακολουθώντας πάλι τους χάρτες, βάζουμε το στίγμα του ξενοδοχείου. Μάλλον και πάλι μας βγάζει από κάπου περίεργα (αίσθησή μας ...) και μετά από αρκετή ώρα, μπαίνουμε στην πόλη από την νότια (μάλλον) πλευρά. Έχουμε την εντύπωση ότι περνάμε δίπλα από κάτι υγρό (ποτάμι?) – είναι τρομερό να μπαίνεις τόσο βράδυ σε μια άγνωστη πόλη. Επί τέλους όμως ο google μας λέει ότι έχουμε φτάσει στον προορισμό μας. Σταματάμε, κοιτάμε δεξιά, κοιτάμε αριστερά, δεν βλέπουμε κάτι. Κάνει μια βόλτα ο Χρήστος, ΤΙΠΟΤΑ. Κάνω και γω, ρωτάω σε ένα σουπερ μάρκετ που είναι ακόμα ανοιχτό (! περασμένες 12.00), πάλι τίποτε. Την δεύτερη φορά, μπαίνω μέσα στο κτίριο που φαίνεται να είναι κάτι διαφορετικό και «ω του θαύματος» με υποδέχεται ένας ευτραφής τύπος ο οποίος μου λέει: σας περιμέναμε! Επιστρέφω στο Χρήστο, παρκάρουμε τις μηχανές και .... Πάμε για ύπνο! ΔΕΝ ΘΑ ΞΕΧΑΣΩ να ανάψω ένα κερί, για να θυμόμαστε ότι πρέπει να είμαστε λίγο πιο πραγματιστές στα σχέδιά μας!

Την άλλη μέρα σηκωνόμαστε πρωί. Πρωινό δεν υπάρχει. Κάνουμε μια κατόπτευση του χώρου. Πρόκειται για ένα πολυχώρο, όπου μάλλον γίνονται εκδηλώσεις πολιτιστικού περιεχομένου, αλλά υπάρχουν και κάποια δωμάτια. Το βράδυ μάλιστα θα μας προσφέρει και μια έκπληξη...

Για την ώρα, ξεκινάμε για το κέντρο της πόλης με τα πόδια. Ο καιρός είναι καλός. Ρουφάμε τις εικόνες δεξιά και αριστερά (τι είναι επιτέλους όλα αυτά τα ηλεκτρικά καλώδια που μπλέκονται ακανόνιστα και είναι μαζεμένα καλούμπες σε πολλές μεριές;). Περνάμε πάνω από ένα ποτάμι (Bega) που διασχίζει την πόλη. Στο κέντρο βρίσκουμε μια μεγάλη ορθόδοξη εκκλησία (καθεδρικός ναός). Στην απέναντι πλευρά, ξεκινάει μια πλατεία με πολλούς πεζόδρομους. Κάνουμε βόλτα. Έχουν γιορτινή ατμόσφαιρα είναι η γιορτή της Άνοιξης, και η

πλατεία έχει γεμίσει με λουλούδια ενώ ένα συγκρότημα παίζει πάνω στην εξέδρα που έχει στηθεί στο κέντρο.

Κάνουμε μια βόλτα προς την άλλη πλευρά, την πιο παραδοσιακή. Εκεί είναι η αγορά της «Αθηνάς». Μεγάλα οικοδομικά τετράγωνα με μαγαζιά που πουλάνε τα πάντα και απευθύνονται σε φτωχές οικογένειες. Άλλες εποχές. Πίνουμε καφέ και ένας Ρουμανο-Ιταλός προσπαθεί να μας πουλήσει κολόνιες.....

Ας πάμε όμως και προς το σύγχρονο MALL. Καταστήματα επωνύμων προϊόντων, με πολύ νεαρόκοσμο και πολλή βαβούρα. Ψωνίζουμε κάποια δωράκια.

Πίσω στο κέντρο και στάση για φαγητό σε ένα μαγαζί τουριστικό. Όχι άσχημα, ούτε όμως και ιδιαίτερα καλά.

Επιστρέφουμε περπατώντας και βλέπουμε παιδιά να κωπηλατούν στο ποτάμι και ένα μικρό ποταμόπλοιο να ξεναγεί τουρίστες.

Το βράδυ ακούμε μουσική ζωντανή και κατεβαίνουμε κάτω. Είναι ένα συγκρότημα από το Sibiu που παίζει στην αυλή και έχουν μαζευτεί πολλοί φοιτητές. Μας πιάνουν την κουβέντα και μας λένε ότι αν θέλουμε να πιούμε κάτι, θα πρέπει να πάμε στο απέναντι σούπερ μάρκετ να αγοράσουμε. Το κάνουμε γρήγορα και καθόμαστε να απολαύσουμε την ευχάριστη βραδιά.

Τιμισοάρα → Vrajne

Το άλλο πρωινό, η μέρα ξημερώνει ηλιόλουστη. 9.30 είμαστε καβάλα και ξεκινάμε με κατεύθυνση προς Βελιγράδι. Επαρχιακός δρόμος, όμορφα χωριά. Πολύ σύντομα φτάνουμε στα σύνορα. Έλεγχος τόσο στο Ρουμανικό μέρος όσο και στο Σερβικό. Είμαστε πλέον Σερβία. Ο δρόμος στενός – επαρχιακός - όμορφος. Σταματάμε για να γεμίσουμε τα ντεπόζιτα με βενζίνη και τους εαυτούς μας με καφέ. Περνάμε το Δούναβη κάποια στιγμή. Τεράστιος και όμορφος. Όχι πολύ αργότερα μπαίνουμε στην Εθνική για Νις. Τον έχουμε κάνει πολλές φορές αυτό το δρόμο. Δεν έχει βελτιωθεί πολύ από την τελευταία φορά, ειδικά στο τμήμα που περνάει έξω από το Βελιγράδι. Έχει όμως τακτικά διόδια, τα οποία τα πληρώνεις ευτυχώς σε Ευρώ. Περνάμε την πρωτεύουσα από έξω και συνεχίζουμε για Νις (Ναϊσός). Θα δούμε αν θα μείνουμε εκεί, ή θα προσπαθήσουμε να βγάλουμε λίγα ακόμα χιλιόμετρα. Πράγματι, φτάνουμε στη Νις και ο ήλιος είναι ακόμα «ψηλά». Πάμε για Vrajne λέμε με μια φωνή, για να έχουμε λιγότερα χιλιόμετρα αύριο. Λίγο μετά τη Νις, ο δρόμος οδηγεί στην παλιά Εθνική. Είναι φανερό ότι και η καινούργια είναι σχεδόν έτοιμη, αλλά δεν έχει παραδοθεί ακόμα (μετά από περίπου ένα μήνα, μάθαμε ότι δόθηκε και αυτό το κομμάτι). Περνάμε και το φαράγγι, το πανέμορφο αυτό μέρος που θα το παρακάμψει σε μεγάλο βαθμό η καινούργια χάραξη. Όμορφα αλλά μαζί με το βράδυ, έχει έρθει και η κούραση. Φτάσαμε όμως. Περνάμε από μια λαϊκή αγορά και αφήνουμε το GPS να μας

κατευθύνει. Βρίσκουμε το μέρος που είχαμε κλείσει δωμάτιο – τα ονόματα δεν είναι προφανή.... Μας δείχνουν πού να βάλουμε τις μηχανές... Λίγο χωμένο αλλά ποιος ασχολείται. Έχει ζέστη. Η κοπέλα μας φτιάχνει και έναν Ελληνικό καφέ! Ξέρει κάποιες κουβέντες στα Ελληνικά – Αγγλικά τίποτε. Και φεύγει. Γιατί έχουν γάμο! Αρχίζουν νταούλια. Ωχ. Ελπίζω να μην εξελιχθεί έτσι όλο το βράδυ. Ντους και βόλτα στην πόλη. Δεν έχουμε ξαναμείνει εδώ. Όχι, λάθος. Πέρασαν αρκετά χρόνια αλλά έχουμε μείνει. Βλέπουμε μέρη που μας θυμίζουν κάτι. Η πρώτη προσπάθεια για φαγητό είναι άκυρη... δεν υπάρχει τραπέζι. Η δεύτερη ομοίως: αδυναμία επικοινωνίας. Η τρίτη, είναι και η .... φαρμακερή. Τρώμε αρκετά καλά και πίνουμε ντόπιο κόκκινο κρασί. Χαλαρώνουμε. Πλησιάζουμε στο τέλος.

Vrajne → Αθήνα

Το ξημέρωμα της Κυριακής μας βρίσκει έτοιμους αλλά κανένας δεν είναι στην ρεσεψιόν... Μάλλον κάπου ξενύχτισαν. Έρχεται μια μάλλον ξινή κυρία. 24€ μας λέει. Ούτε λόγος για πρωινό. Πληρώνουμε και αποχωρούμε. Στο πρώτο βενζινάδικο τρώμε ωραία τυρόπιτα και πίνουμε καλό καφέ. Έχουμε μπροστά μας 760 χλμ. Όμως είμαστε στην επιστροφή και δεν μας πολύ-πειράζει. Ανεβαίνουμε στις μηχανές και έτοιμοι επιτέλους, παίρνουμε το δρόμο του γυρισμού! Ευτυχώς οδηγούμαστε στη νέα Εθνική. Άσφαλτος τρομερή, ελάχιστα αυτοκίνητα, ώρα για ονειροπόληση. Σε 30 χλμ Πρέσεβο – σύνορα με ΠΓΔΜ. Έλεγχος μόνο από Σέρβους. Ο σκοπιανός μας λέει «περάστε». Πλέον όλη τη ΠΓΔΜ την περνάς σε αυτοκινητόδρομο. Έχουν ολοκληρώσει και το τελευταίο κομμάτι στα σύνορα με την Ελλάδα. Έχει διόδια μεν (και ετοιμάζονται και άλλα) αλλά τουλάχιστον είναι πιο χαλαρά! Στάση για καφέ και βενζίνη. (1,01€/λτρ). Η κοπέλα στο ταμείο μας μιλά Ελληνικά. Ξεκίνησε να μαθαίνει... Σε λίγο χωρίς να το καταλάβουμε φτάνουμε στα σύνορα. Περνάμε γρήγορα χωρίς πολλές διατυπώσεις. Είμαστε πλέον Ελλάδα. Χαρά αλλά και μια λύπη ταυτόχρονα. Άλλη μια εκδρομή φτάνει στο τέλος της. Ο δρόμος για την επιστροφή γνωστός. Έχουν κλείσει όλα σχεδόν τα παλιά μαγαζιά. Σταματάμε κοντά στα Τέμπη και πληρώνουμε τον καφέ 4 € και το σάντουιτς 5€. Είναι προφανές ότι γυρίσαμε!

Αργά το απόγευμα μπαίνω στο σπίτι, κατάκοπος αλλά και γεμάτος! Παίρνω το Χρήστο τηλέφωνο. Έχει μπει και αυτός. ΚΑΙ ΤΟΥ ΧΡΟΝΟΥ φίλε!

Κείμενο, φωτογραφίες: Άρης Βαγγελάτος